„Ach," usoudila naslouchající kočka. „To je velmi pošetilý pes." A odešla do vlhkých a divokých lesů svou samotářskou cestou, mávajíc ocasem. Nikomu však nic nepověděla.

Když se muž vzbudil, zeptal se: „Co tu dělá divoký pes?" A žena odpověděla: „Už se nejmenuje divoký pes, nýbrž první přítel, protože bude naším přítelem vždy, provždy a navždy."

Příštího večera žena nažala na louce u vody velké náruče svěží, zelené trávy a usušila ji nad ohněm, takže voněla jako letní seno. Pak si sedla ve vchodu do jeskyně, pletla ohlávku z koňské kůže, dívala se na ovčí ramenní kost — širokou a plochou lopatku — a provozovala čáry. Byly to druhé zpívané čáry na světě.

Venku v divokých lesích se všechna divoká zvířata divila, co se stalo s divokým psem, a divoký kůň posléze zadupal nohou a řekl: „Půjdu se podívat a povím vám, proč se divoký pes nevrací. Kočko, pojď se mnou."

„Kdepak," odpověděla kočka. „Jsem kočka, která chodí sama a je jí jedno kde. Nejdu!" Ale zase šla potichu, potichoučku za divokým koněm a schovala se na místě, kde mohla vše slyšet.

Když žena uslyšela koně cupat a klopýtat přes jeho dlouhou hřívu, zasmála se a řekla: „Zde přichází druhý. Divoký tvore z divokých lesů, co chceš?"

Divoký kůň pravil: „Nepřítelkyně a ženo mého nepřítele, kde je divoký pes?"

Žena se zasmála, vzala lopatkovou kost, zadívala se na ni a řekla: „Divoký tvore z divokých lesů, nepřišel jsi sem pro divokého psa, ale pro tuhle chutnou trávu."

A divoký kůň řekl, dupaje a klopýtaje přes dlouhou hřívu: „Je to pravda. Dej mi ji ochutnat!"

Žena pravila: „Divoký tvore z divokých lesů, skloň hlavu, oblec tohle a budeš jíst tu podivuhodnou trávu třikrát denně."

„Ach," pomyslila si naslouchající kočka, „je to chytrá žena, ale není chytřejší než já."

Divoký kůň sklonil divokou hlavu a žena mu na ni navlékla koženou ohlávku. Pak očichal ženě nohy a řekl: „Má paní a ženo mého pána, budu tvým služebníkem za tu podivuhodnou trávu."

„Ach," pomyslila si naslouchající kočka. „To je opravdu pošetilý kůň." A šla svou samotářskou cestou zpět do vlhkých a divokých lesů, mávajíc ocasem. Ale zas nepověděla nikomu nic.

Když se muž se psem vrátili z lovu, muž se zeptal: „Co tu dělá divoký kůň?" Žena řekla: „Už se nejmenuje divoký kůň, nýbrž první služebník, protože nás bude nosit z místa na místo vždy, provždy a navždy. Jezdi na něm na lov."

Nazítří přišla k jeskyni divoká kráva, držíc svou divokou hlavu vzhůru, aby se jí divoké rohy nezachycovaly o divoké křoví. Kočka ji sledovala a skryla se stejně jako předešle. Vše se odehrálo stejně tak jako dříve; kočka použila stejných slov, když divoká kráva slíbila poskytnout ženě každého dne mléko výměnou za podivuhodnou trávu, a šla svou samotářskou cestou zpět do vlhkých a divokých lesů, mávajíc ocasem. Ale zas nepověděla nikomu nic.

Když se muž, pes a kůň vrátili z lovu a muž se ptal stejnou otázkou, žena řekla: „Už se nejmenuje divoká kráva, nýbrž dárkyně dobré potravy. Každého dne nám bude dávat teplé, bílé mléko, vždy, provždy a navždy, a já se budu o ni starat, zatímco ty, první přítel a první služebník budete na lovu."

Příštího dne kočka zas čekala, zda jiný divoký tvor přijde k jeskyni. Ale nic se nehnulo ve vlhkých divokých lesích, a tak kočka šla sama k vchodu do jeskyně. Spatřila ženu, jak dojila krávu, viděla zář ohně v jeskyni a cítila vůni teplého, bílého mléka.

Tu řekla: „Ó nepřítelkyně a ženo mého nepřítele, co se stalo s divokou krávou?"

Žena se zasmála a pravila: „Divoký tvore z divokých lesů, vrať se zas do lesů, protože jsem si již zapletla vlasy, odložila jsem čarovnou lopatkovou kost a není nám třeba dalších přátel nebo služebníků v jeskyni."

Kočka řekla: „Já nejsem ani přítel, ani služebník. Jsem kočka, která chodí sama, ale chtěla bych vstoupit do tvé jeskyně."

Žena pravila: „Proč jsi tedy nepřišla prvého večera s prvním přítelem?"
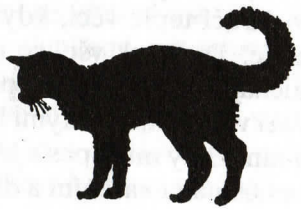
Kočka se rozzlobila a řekla: „Povídal snad divoký pes něco o mně?"